

1

DRIE zwarte SUV's dreunden over een onverharde weg. De late herfstwind rukte de bladeren uit de zwiepende bomen en over de weg; de fladderende geel- en oranjertinten staken scherp af tegen de grijze, opbollende wolken die door de hemel joegen.

De wagens wierpen een stofwolk op boven de verlaten weg in Virginia. Op enkele grazende koeien na, die de SUV's met een nieuwsgierige blik volgden, vormden de drie voertuigen het enige teken van leven op het afgelegen platteland. Ze vielen danig uit de toon. Na een paar heuvels beklommen te hebben en de gaten in de weg te hebben ontweken, zwenkten de auto's een voor een met een scherpe bocht door een opening tussen de bomen. De weg bestond daarna slechts uit twee banen in het gras. Takken zwiepten langs de SUV's, tot ze een open plek bereikten waar een kleine, bouwvallige boerderij stond. Traag volgden de wagens het graspad rond het huis, tot ze een grote oude schuur bereikten. Ze reden langzaam de openstaande dubbele deuren door.

Van de hemel afgeschermd door een gewelf van enorme eiken, ging de bruin en groen gevlekte schuur volledig op in zijn omgeving... afgezien van de satellietshotel die onder een van de dakranden verscholen zat en de bewakingscamera's die verborgen waren in de overhangende takken en rondom het terrein.

De SUV's kwamen in de schuur tot stilstand. Negen mannen in zwarte pakken stapten uit en keken om zich heen naar de moderne beeldschermen aan de wanden. Om hen heen op de begane grond, in wat schijnbaar ooit paardenstallen waren ge-

weest, stonden nu mannen in overalls. Sommigen hadden vuilblonde of rode baarden. Ze stonden geweren te assembleren en te testen, AK-47's en andere wapens.

Achter in de schuur was een geïmproviseerde schietbaan, waar andere mannen in spijkerbroek en T-shirt kogels stonden af te vuren op donkergekleurde testpoppen. Een van de zwartgeklede chauffeurs knikte naar zijn metgezellen en liep langzaam naar een van de mannen op de schietbaan.

De man was lang en had een dunne, rossige baard. Zijn lichaam trilde mee terwijl hij op de pop bleef vuren en hoofd en schouders aan flarden schoot. Zijn kleding was opvallend: zijn spijkerbroek was gescheurd, zijn bezwete T-shirt verklaarde THE SOUTH WILL RISE AGAIN en hij had een halsdoek met de vlag van de geconfedereerden om zijn hoofd geknoopt om het zweet uit zijn ogen te houden. Zijn intelligente ogen schitterden met een angstaanjagende intensiteit.

De man in het zwarte pak overdacht dit terwijl hij zijn Armani-das rechtrok. Gelukkig probeerde dit soort mannen in de wapenhandel niet af te dingen op de prijs.

Toen de clip eindelijk leeggeschoten was, tikte de zwartgeklede wapenhandelaar hem op de schouder. 'Carson Willabie III?'

Willabie draaide zich langzaam om. Zijn ogen namen de man zorgvuldig op. 'Kan zijn. En u bent?'

'Iemand die geen tijd heeft voor spelletjes, mijnheer Willabie. Als u mijn geld heeft, dan heb ik uw bestelling.'

Willabie grijnsde samenzweerderig. Er bungelde een strohalm uit zijn mond. 'Er is altijd tijd voor spelletjes, mijnheer Blackthorne.'

Blackthorne snoof en begon te hoesten toen de ranzige geur van mannenzweet en buskruit bij hem naar binnendrong. Door zijn mond ademend antwoordde hij: 'Zoek dan maar iemand anders om mee te spelen. Ik wil hier niet langer zijn

dan nodig is. Geef me mijn geld, haal je spullen uit mijn truck en laat me terugkeren naar mijn stad.'

Willabie lachte. 'Jullie gladde hotemetoten uit de stad hebben nooit tegen de aanblik van een echte vent gekund, hè?' Zijn slepende Zuidelijke accent was nu duidelijker hoorbaar. 'Jullie roepen dat jullie dit land weer groots willen maken, maar wanneer het tijd is voor het vuile werk, kunnen jullie niks anders dan opzijstappen voor de échte kerels.'

Alle bedrijvigheid in de schuur viel stil. De mannen schaar-den zich rond hun leider, die met elk woord meer opgewonden raakte en wilder sprak. Er verzamelden zich speekselvlokken in zijn baard en hij zwaaide wild met zijn armen.

'Wij zijn de echte Amerikanen! Wij! En wij pakken ons land terug van al die buitenlanders en immigranten! Niemand rolt de rode loper voor ze uit in mijn land. Niet als het aan ons ligt. Ja toch, jongens?'

Ruw toegejuicht door zijn mannen stak Willabie beide handen in de lucht, als een bokser die zijn overwinning vierde. Blackthorne keek slechts verveeld toe. Willabie wentelde zich een paar seconden in het gejuich en knikte toen met zijn hoofd naar een afgelegen stal die tot tijdelijk kantoor was omgebouwd. Hij wandelde ernaartoe, gevolgd door de nog altijd zwijgende Blackthorne.

Willabie ging achter een antiek bureau zitten en legde zijn gelaarsde voeten op het vuile schrijfblad. 'Doe die deur dicht, zodat we wat privacy hebben om zaken te kunnen doen. Oké, mijnheer Blackthorne?'

Blackthorne aarzelde even in de deuropening. Hij was op zijn hoede. Hij haalde een headset tevoorschijn, schoof het om zijn oor en sprak in de microfoon. 'Als ik niet binnen vijftien minuten buiten ben, overgaan op plan Omega 5. Alles doorzoeken. Radiostilte tot ik terug ben.'

'Vertrouwt me niet, hè?' Willabie giechelde en spuugde

een enorme fluim op de vuile vloer.

‘Ik hou alleen mijn opties open,’ antwoordde Blackthorne. Hij trok de deur dicht en rukte het koptelefoontje van zijn oor. De stilte vulde het kantoor, een paar seconden lang. Toen stond Willabie langzaam op en liep om het bureau heen om Blackthorne recht in de ogen te kunnen kijken. Blackthorne zette zich schrap en trok zijn bovenlip op in een spottende grijns.

Toen barstten de twee mannen in lachen uit en omhelsden elkaar.

‘Johnny-boy!’ Willabie sloeg hem op de rug. ‘Goed je weer in levenden lijve te zien. Hoe gaan de zaken in de wapenhandel?’

Blackthorne gniffelde. ‘Bijna net zo goed als de geheim-agent-zaken, Car. Heb je pa onlangs nog gesproken?’

Willabie gnuifde. ‘Die ouwe gek? De laatste keer dat hij zich verwaardigde met zijn jongste kind te praten, hing hij nog de Dagobert Duck uit in Fort Lauderdale.’ Hij stak zijn hand op en ging weer in zijn bureaustoel zitten. ‘En voordat je het vraagt: ja, we zijn nog steeds uit zijn testament geschrapt.’

‘Shit.’ Blackthorne trok een wankele stoel uit de hoek en schoof hem naar het bureau. ‘Ik hoopte dat-ie al dement geworden was, en vergeten was dat hij ons had onterfd.’

‘Pech. We moeten het nog een tijdje zelf zien te rooien. Heb je de spullen?’

‘Zeker. Het kostte wat moeite, maar onze Belgische contactpersoon hield woord. Ik heb wat machinegeweren, een paar granaatwerpers en wat oudere Brownings uit het grijze circuit. Alles spotgoedkoop, maar een behoorlijk goede winstmarge bij doorverkoop. Staan je mannen klaar?’

Willabie leunde achterover en kauwde op de strohalm. ‘Die idioten? Zo klaar als maar zijn kan. Je hoeft alleen maar te zeggen dat de witte man aan het verliezen is in Amerika, en ze

zijn bereid tot iedere stomiteit die ik voor ze kan bedenken. En deze wordt te gek...'

Blackthorne grinnikte. 'Best. Zorg dat je ze naar de National Mall krijgt en dat ze trammelant maken. Ik zorg daarna voor de rest. We moeten de mensen opfokken – en als dit ze niet opfokt, dan weet ik het ook niet meer.'

'Geen zorgen, broer. Ik zorg dat ze zover zijn.'

'Zorg dat jij er zelf niet bij bent, oké? Voor het geval het misgaat.'

Willabie grinnikte weer. 'Geloof me, wanneer ik met ze klaar ben, smeken ze of ik alsjeblieft wil achterblijven om het glorieuze gevecht voort te zetten. Mix een beetje rassentrots met een heleboel groepsdruk en je hebt een kant-en-klaar leger.'

Hij zuchtte en rook aan zijn kleren. 'Ik moet weer in mijn rol kruipen, broer. Ik wou dat ik voor deze klus niet zo hoefde te... ruiken. Zet je geheim-agent-gezicht weer op; we gaan aan de slag.'

2

DEVONTE WALLMAN rende zo hard hij kon, slalommend langs de mensen op de stoep. Ze leken zich drukker te maken om hun dagelijkse leventje in Washington D.C. dan om zijn dringende missie. Hij was laat, en de deuren zouden al dicht zijn als hij niet opschoot. Die toeristen liepen in de weg met hun grappige t-shirts en smartphones. Maar een elleboog hier en een duwtje daar (en een paar woorden waarvoor oma hem een uitbrander zou geven als zij ze zou horen), en hij kreeg weer wat bewegingsruimte. Zijn doel was in zicht: de ingang van het Smithsonian National Museum of African Art.

Hij kon zien dat de beveiliging strikter was dan gebruikelijk, zelfs voor de hoofdstad. Mannen met headsets liepen rond over het terrein. Televisiecrews verdrongen zich om een plekje bij de microfoonstandaard op het trottoir, alsof ze verwachtten dat een VIP er binnenkort een toespraak zou houden.

Normaal zou Devonte zijn blijven rondhangen om te zien of de spreker beroemd was (zo had hij zijn favoriete worstelaar The Rock een keer gezien, voordat-ie Disneyfilms ging maken). Maar vandaag was te belangrijk. Nog twee stappen en Devonte vloog hijgend door de deur. Een oudere vrouw achter de balie glimlachte ontsteld terwijl hij voorovergebogen op adem probeerde te komen. Zijn borst ging zwoegend op en neer. Het zweet drupte van de doorweekte New York Yankees-baseballpet die hij over zijn wilde dreadlocks had getrokken.

‘Alles oké, lieverd?’ Ze staaarde hem vanachter de balie aan. Devonte vocht om weer overeind te komen. Niet in staat zijn longen en mond op hetzelfde moment te gebruiken, zwaaide

hij met zijn toegangskaartje naar de poster aan de muur.

‘Ah, de Wakanda-tentoonstelling! Naar beneden, jongen, en opschieten. Ze gaan bijna beginnen.’

Eenmaal door de beveiliging struikelde Devonte naar de trappen in het midden van de hal en rende met twee treden tegelijk naar beneden. De bewakers hielden hem in de gaten, voor het geval hij een bedreiging zou vormen. Devonte slipte over de gladde marmeren vloer de hoek om, en zag dat er zich een menigte verzameld had voor de deur van de tentoonstellingsruimte. Er hing een rood lint voor de ingang.

Achter in de menigte stond zijn moeder. Ze keek bezorgd op haar horloge en haalde net haar telefoon tevoorschijn. Devontes moeder was lang en slank. Haar lange vlechten waren als een stralenkrans om haar hoofd gebonden en vastgezet met een witte hoofdband die afstak tegen de mahoniehouten kleur van haar huid. Devonte vond zijn moeder de mooiste vrouw ter wereld. Toen hij tien was begonnen zijn vrienden hem met zijn knappe moeder te plagen. Maar hij wilde niet op die manier aan zijn moeder denken, en hij wilde al helemaal niet dat zijn vrienden op die manier aan haar dachten – ook al hadden ze gelijk.

Even flikkerde er ergernis op in haar ogen op het moment dat ze haar zoon de hoek om zag glijden, toen zuchtte ze. ‘Waarom ben je te laat?’ fluisterde ze goedgemutst, terwijl ze hem in haar armen sloot en een zinloze poging deed zijn kleren te fatsoeneren.

Devonte haalde zijn schouders op en probeerde te ontsnappen aan zijn moeders voortdurende verzorgingspogingen. Vanuit zijn ooghoeken zag hij in de menigte een paar meisjes van zijn leeftijd staan. Hij wist dat hij serieus punten verloor bij leden van het andere geslacht als ze zagen dat zijn moeder zijn t-shirt gladstreek en met een babydoekje zijn ooghoeken schoonmaakte. Maar hij wist ook dat ze alleen maar meer zou

aandringen als hij zich tegen haar moederinstinct zou verzetten. Hij liet haar dus maar begaan.

‘Dit is belangrijk voor me, oké?’ fluisterde zijn moeder, eindelijk tevreden met haar werk. ‘Het is jaren geleden dat we de koning zagen, en na alle verhalen van je grootvader, nou ja, dit is belangrijk. Gedraag je, voor mij, oké?’

Devonte glimlachte. Hij kende zijn moeders buien net zo goed als iedereen. Hij keek haar met trouwe hondenogen aan, wetend dat ze daarvoor zou smelten. ‘Ik beloof dat ik braaf zal zijn. En daarna gaan we naar het nieuwe museum, toch?’

Ze snoof en gaf hem een snelle knuffel. ‘Ik ken die blik, mannetje. Betere mannen, inclusief je vader, hebben die blik bij mij geprobeerd.’

‘En het werkte nog ook, is het niet, mam?’

Het geluid van een houten klokkenspel onderbrak haar vrolijke replek. Een oudere museummedewerker met een grijze baard schuifelde naar binnen, begeleid door twee van de sterkst gebouwde vrouwen die Devonte ooit had gezien. De een was lang en pezig met een donkerbronzen huidskleur. Ze was gebouwd als een professionele basketbalspeler, maar bewoog zich onvoorstelbaar licht. Een diepe frons leek permanent op haar gezicht gedrukt te staan. Haar donkere ogen pinden zich vanachter een zonnebril vast op elk gezicht in de hal, speurend naar gevaar. De andere vrouw leek op een olympische gymnast: compact en snel. Haar hoofd bewoog voortdurend heen en weer terwijl ze haar blik door het vertrek liet glijden. Af en toe wierp ze een snelle blik op het onmogelijk dunne, smartphone-achtige apparaat in een lycra-achtige band op haar arm. Ze was net zo donker als haar partner, maar haar huid leek wel te gloeien wanneer ze glimlachte. Alsof ze een geheim had en luidkeels in lachen uit zou barsten als ze het met je zou delen.

Beide vrouwen waren kaal en gekleed in dezelfde strakke, blauwzwarte broekpakken. Devonte zag het stilzwijgende

overleg tussen hen; de lange vrouw knikte en verdween in een zijkamertje.

De oudere museummedewerker schraapte zijn keel. 'Dames en heren, het Smithsonian is blij u te mogen verwelkomen in het National Museum of African Art en bij de opening van onze nieuwe tentoonstelling over Wakanda. Deze collectie – met stukken die bescherming bieden tegen fysieke, sociale en spirituele gevaren – is exclusief voor deze tentoonstelling samengesteld in opdracht van onze gast, die zo vriendelijk was tijd vrij te maken in zijn drukke agenda om vandaag hier bij ons te kunnen zijn.' De man kuchte kort en lachte breed, met blinkend witte tanden. 'Ik zou wel kunnen blijven praten, maar ik ben net zo opgetogen van onze spreker te horen als u, dus ik geef de microfoon aan hem. Dames en heren, met trots stel ik u voor aan onze weldoener: de Black Panther van Wakanda, Zijne Koninklijke Hoogheid koning T'Challa!'

Devonte hoorde de ademhaling van zijn moeder stokken. Hij probeerde wanhopig op zijn tenen te gaan staan om nog iets te kunnen zien door de applaudiserende menigte. Turend langs armen en over hoofden kon hij maar nauwelijks iets opvangen van de slanke, donkergekleurde man die geflankeerd door zijn kale amazonelijfwachten naar voren liep. Toen hij een betere glimp opving, was Devonte toch een beetje teleurgesteld. Hij had een koning verwacht. Deze man leek meer op een fotomodel.

De manier waarop de man naar het kleine spreekgestoelte bij het rode lint liep was sierlijk; net een van die dansers uit Harlem die zijn moeder hem in het Kennedy Center had laten zien. In plaats van een kroon en een gewaad droeg hij een zo te zien duur zwart zakenkostuum en een *kente*. De traditionele katoenen doek was om zijn schouders en borst gedrapeerd. Toen het applaus was weggestorven, zag Devonte dat koning T'Challa niet veel ouder was dan sommige van de net afgestu-

deerde onderwijsassistenten op zijn middelbare school. Op zijn gezicht lag de hint van een baard. Hij wierp de menigte een glimlach toe, maar zijn priemende bruine ogen leken niet helemaal mee te lachen. Ze dwaalden door de ruimte en maakten contact met de bewonderende blikken in het publiek.

T'Challa installeerde zich naast de stralende museummedewerker en vroeg met een handgebaar om stilte. Een van de lijfwachten reikte hem enkele tekstkaarten aan en fluisterde iets in zijn oor. Hij moest erom glimlachen; zijn witte tanden contrasteerden met zijn donkere huid. Hij schudde de tekstkaarten even, en stopte ze vervolgens weg in zijn binnenzak. Toen leunde hij naar voren en begon te praten; in zijn zachte stem klonk een sterk Afrikaans accent door.

'Dank u, vrienden, en dank aan het Smithsonian voor de uitnodiging om hier vandaag deze tentoonstelling te komen openen. Zoals sommigen van jullie misschien weten, ben ik onlangs mijn geëerde vader koning T'Chaka opgevolgd in ons thuisland Wakanda. Maar al voordat ik koning werd, was het mijn diepste wens dat ons land een actievere deelnemer zou worden op het wereldtoneel. Ik kan geen betere manier bedenken om ons aan de wereld voor te stellen dan door de glorie van de kunst.' T'Challa draaide zich om en gebaarde soepel naar de expositieruimte achter zich. 'Daarbinnen vindt u een selectie van het werk van enkele van de grootste kunstenaars en ambachtslieden van ons land, in mijn opdracht vervaardigd voor het koninklijk paleis in Wakanda toen ik nog kroonprins was. Maar ik dacht dat het een beter geschenk zou zijn aan de wereld en aan onze vrienden hier in de Verenigde Staten om ze te delen, als een teken van vriendschap en eer.

Decennialang hebben wij Wakandanen ons isolement gekoesterd, terwijl we de rest van de wereld zijn gang lieten gaan. Maar we hebben maar één aarde, en haar kinderen kunnen zich nauwelijks veroorloven niet te delen in de successen en trage-

dies van ons bestaan. Ik hoop dat deze kleine kennismaking met de cultuur van Wakanda het startsignaal zal zijn voor een grotere openheid en een nieuw bondgenootschap tussen onze landen. Een bondgenootschap dat onze wereld naar een betere toekomst zal leiden voor de gehele mensheid. Dank u.'

Applaus vulde de zaal toen de jonge koning van het spreekgestoelte stapte en naar het rode lint liep. De museummedewerker trok een grote zilveren schaar tevoorschijn, waarop de langste van de lijfwachten opeens beschermend voor haar koning schoof. De kleinere lijfwacht legde haar hand op de arm van de oude man. Zijn ogen werden groot toen hij zich realiseerde dat hij een faux pas had begaan, maar de ontspannen glimlach van T'Challa stelde hem gerust.

'Die hebben we niet nodig.' De koning diepte een soort zwarte handschoen op uit zijn binnenzak. Met een enkele slag dwarrelde het rode lint naar de grond. Het publiek juichte.

De oude man zwaaide opnieuw naar de zaal. 'Bij uw aanmelding voor deze opening zijn sommigen van u speciaal geselecteerd om de tentoonstelling samen met de koning en zijn gevolg te bezoeken. Degenen die uitgekozen zijn hebben een telefoontje gehad. Wilt u naar voren komen met uw identiteitsbewijs als u deel uitmaakt van deze rondleiding?'

Devonte voelde de hand van zijn moeder op zijn schouder.

'Dat zijn wij, vriendje. Verrassing!'

Zijn ogen werden groot. 'Gaan we de koning ontmoeten? Te gek, mam!'

'Kind, als ik het je eerder had verteld, had je me de hele week aan de kop gezeurd,' grinnikte ze. Devonte en zijn moeder liepen door de menigte naar voren, richting beveiliging. 'Ik weet niet of we hem echt zullen ontmoeten, maar we zijn wel in dezelfde ruimte. Nog steeds cool, toch?'

Ze gingen door de extra beveiliging en wandelden de nieuwe tentoonstellingsruimte binnen. Hoewel zijn moeder

hem probeerde te interesseren voor alle fraaie kunstvoorwerpen, gluurde Devonte liever naar de koning. T'Challa liep naast zijn twee vrouwelijke begeleiders, de oudere museummedewerker en een handjevol witte mannen in maatkostuum, druk in gesprek over elk voorwerp dat ze passeerden. Soms kwam er een Afrikaanse man of vrouw bij staan: de kunstenaar of ambachtsman, die het gesprek over het kunststuk dan overnam.

Devonte hoorde niets van zijn moeders uitleg over de kunstobjecten. Toen hij op een zeker moment om haar heen keek om stiekem naar de koning en zijn gevolg te gluren, zag hij dat de kleinere van de twee lijfwachten hem recht in de ogen keek. Hij bloosde en wendde zijn blik meteen af, om even later toch weer te spieken – en begroet te worden door de brede glimlach op het gezicht van de vrouw. Ze knipoogde naar hem, keerde zich naar de koning en fluisterde hem iets in het oor.

Devonte verstijfde toen T'Challa zich omdraaide om hem aan te kijken. Zijn moeder had het nog steeds over het beeldje in de vitrine; ze had niet door dat achter haar de koning en zijn begeleiders naar hen toe liepen. Devonte rukte aan haar jasje om haar aandacht te trekken. Ook zij bevroor toen ze T'Challa zag.

‘Mooi, nietwaar?’ T'Challa's zachte stem was geruststellend en gezaghebbend tegelijk. Hij stak zijn hand uit. ‘Koning T'Challa van Wakanda. En u bent?’

‘S-Synranda Wallman, Uwe Hoogheid.’ Devonte had zijn moeder nog nooit horen stotteren.

T'Challa keek Devonte aan, een kleine glimlach op zijn gezicht. ‘En deze jongeman?’

Zijn moeder duwde hem naar voren. Devonte slikte en stak zijn hand uit.

‘Devonte Wallman, mijnheer. Fijn u te ontmoeten.’

De grotere vrouw fronste. ‘Spreek hem aan met “Uwe Koninklijke Hoogheid”.’

T'Challa wuifde de opmerking weg en schudde Devonte de hand. 'We hoeven geen ceremonieel te eisen van de jeugd, Okoye. Zo, mijnheer Wallman, wat vindt u van de tentoonstelling?'

Devonte keek schuchter naar zijn schoenen en antwoordde zachtjes. 'Wel oké...' Zijn moeder gaf hem een niet mis te verstane por. 'Eh, ik vind de kunst fantastisch. Mijn moeder zegt dat cultuur goed voor me is en dat ik moet weten waar ik vandaan kom, maar ik wilde naar het nieuwe zwarte museum en de muziektentoonstelling zien en we hadden afgesproken dat we eerst hiernaartoe zouden gaan en dit zien en daarna kunnen we naar het museum en...'

Devonte zag de blik in zijn moeders ogen en raakte de draad kwijt. De blikwisseling was T'Challa niet ontgaan en hij lachte.

'Ja, moeders kunnen het je soms moeilijk maken, hè? Maar geloof me, de wijsheid van een moeder is onvervangbaar.' Hij leunde voorover en fluisterde in Devontes oor. 'Al ben ik de koning, ik moet nog altijd naar mijn moeder luisteren. Zo blijf ik uit de problemen.'

T'Challa ging rechtop staan. 'Ik veronderstel dat dit wel een beetje saai is voor een kind. Met het "nieuwe zwarte museum" bedoel je het Smithsonian National Museum of African American History and Culture, denk ik? Nakia, staat dat op ons programma?'

De kleinere van de twee vrouwen toetste iets in op haar arm; Devonte kon nu een verlicht toetsenbord en een miniatuurbeeldscherm zien. Ze zei iets tegen T'Challa in een taal die Devonte niet kon verstaan, totdat de koning haar onderbrak.

'In het Engels, alsjeblieft. Laten we niet onbeleefd zijn tegen onze Amerikaanse vrienden, Nakia.'

Nakia grijnsde. 'We hebben hierna nog wel een paar minuten, voor uw afspraak in het Witte Huis, Uwe Hoogheid.'

T'Challa wreef zich in de handen. 'Afgesproken dan. Devonte Wallman, Synranda Wallman, willen jullie mijn gasten zijn in het "nieuwe zwarte museum"? Het zou mij een eer zijn dit museum samen met jullie te beleven.'

Devontes ogen werden groot. Hij keek op naar zijn moeder, die al net zo verbaasd was. *Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft*, smeekte hij geluidloos.

'Uwe Hoogheid, we willen geen misbruik maken van uw tijd...' begon zijn moeder.

T'Challa wuifde het bezwaar weg. 'Helemaal niet. Sterker nog, ik sta erop. Nakia regelt de details en we ontmoeten elkaar bij het museum. Nu, neem me niet kwalijk, maar ik moet verder met mijn rondleiding, voordat mijn landgenoten schilderijen van me beginnen te maken met duivelshoorntjes omdat ik hun prachtige werk tekort heb gedaan.'

T'Challa knipoogde naar Devonte, kuste zijn moeder voorzichtig de hand en liet zich meevoeren door de museummedewerker, kunstenaars en andere VIP's. Devonte en zijn moeder keken elkaar verbijsterd aan.

'Wat gebeurt er?' fluisterde ze.

'Hij doet dit soort dingen heel vaak,' legde Nakia grijnzend uit. 'Gewoon in meegaan.' Ze stak haar hand uit naar Devonte. 'Ik ben Nakia van de *Dora Milaje*. Prettig kennis te maken. Als jullie me even willen volgen...'

Nakia begeleidde hen naar de deur, terug naar de begane grond. De middagzon begon al te dalen toen de drie over het plein van de National Mall wandelden. Devonte hing aan zijn moeders arm. Hij barstte van de vragen voor de jonge vrouw uit Wakanda, maar wist dat zijn grote mond hem problemen zou bezorgen met zijn moeder. Nakia zag met twinkelende ogen dat hij enorm zijn best deed zich te gedragen.

'Thuis krijg ik vaak te horen dat ik de dingen soms niet serieus genoeg neem, maar ik vind dat een nieuwsgierige geest

interessante belevissen oplevert, vind je ook niet? Dus ga je gang en vraag maar raak, jongeman. Ik zal niet beledigd zijn.'

Devonte keek omhoog naar zijn moeder. Ze knikte.

'Wat is de koning voor iemand?'

Nakia lachte. 'Koning T'Challa...'. Ze aarzelde een ogenblik, alsof ze onbekende woorden proefde. 'Ik ken Zijne Koninklijke Hoogheid al mijn hele leven, maar toch zou ik hem niet in een paar zinnen kunnen beschrijven. Hij is... intens, maar aardig. Hij is een van de slimste mensen ter wereld, maar zo vriendelijk...'. Nakia's stem dwaalde af. Ze was even in gedachten verzonken tot ze terugschoot in een formeel: 'Koning T'Challa is het hart en de ziel van Wakanda. Het is een eer voor de Dora Milaje hem te mogen dienen.'

Devonte keek haar vragend aan. De onbekende woorden rolden aarzelend van zijn tong. 'Dora Milaje?'

Nakia woelde door Devontes haar. 'Hoe leg ik je dit het beste uit? We zijn – wat is het Engelse woord? – de bodyguards van de koning, geselecteerd uit de vele stammen van Wakanda. We krijgen een speciale training. We wonen in het paleis met de koning en we gehoorzamen al zijn wensen.'

Synranda trok een wenkbrauw op. 'Ál zijn wensen?'

Nakia's donkere huid verkleurde. 'Niet op die manier. Hij zegt dat we meer... als dochters voor hem zijn dan wat ook. Okoye en ik hebben de eer de Dora Milaje te mogen vertegenwoordigen bij publieke bijeenkomsten met de koning, terwijl de rest van onze zusters zich voorbereidt op hun moment.'

Devonte trok zijn neus op. 'Alleen meisjes?'

Nakia gniffelde en klopte hem vriendelijk op het hoofd. 'Alleen meisjes. Er komt een dag waarop je dat goed in de oren zal klinken.'

Devonte zag het Smithsonian National Museum of African American History and Culture voor hen opdoemen; de bronskleurige gevel weerkaatste de ondergaande zon. Synranda

verontschuldigde zich even om te gaan telefoneren. Nakia en Devonte stapten van het trottoir om op haar te wachten en naar de rijen mensen te kijken die op een rondleiding stonden te wachten. Het museum was al maanden open, maar had nog steeds veel toeloop. Auto's en taxi's reden voorbij met forenzen die zich in de avondspits naar de buitenwijken haastten, terwijl de toeristenbussen langzaam hun weg zochten in het licht van de ondergaande zon.

'Zoiets hebben we niet bij ons,' fluisterde Nakia. 'Dit is zo... cool.'

Er tsjirpte iets in Nakia's armband. Ze bracht haar pols naar haar mond en sprak in de onbekende taal, terwijl ze in de wachtrij voor het museum gingen staan.

'De koning komt er zo aan. Zeg, Devonte, is er iets wat de koning absoluut moet zien voordat hij vertrekt?'

Devonte had de website van de tentoonstelling wekenlang bestudeerd en een heel programma bedacht voor zijn bezoek. Hij begon te antwoorden toen hij Nakia's hand op zijn arm opeens voelde verstijven.

'Au,' klaagde hij. Maar Nakia leek hem niet te horen. Haar ogen lieten de witte toeristenbus die zojuist voor het museum tot stilstand was gekomen niet meer los...

DE AVONDZON schitterde op de ramen, waardoor Nakia niet veel meer kon zien dan de contouren van de buschauffeur. Ze voelde echter dat er iets mis was. Het was vrijdag, maar ze wist zeker dat de veiligheidsinstructies zeiden dat het bussen niet was toegestaan passagiers te laten uitstappen voor de musea...

'Vlug!' schreeuwde Nakia. Ze duwde Devonte op de grond en beschermde hem met haar lichaam. De deuren van de bus vlogen open en twee mannen met skimaskers stormden al schietend naar buiten; ze vuurden met hun aanvalswapens op de

drukke stoep. Pandemonium. De gemaskerde mannen renden de straat over, duwden gillende mensen opzij en doorzeefden een nabijgelegen bewakershokje en de nietsvermoedende bewaker.

Overall was lawaai en verwarring. Mensen zochten beschutting in het museum en doken weg achter muren. Aan de overkant van de straat renden twee met uzi's bewapende bewakers het museum uit. Ze zochten naar de aanvallers in de menigte. Ze staken het gazon over en ontweken vaardig de mensen die zich op de grond klein probeerden te maken, maar ze hadden geen schijn van kans. De schutters in de bus sloegen de ruiten kapot, mikten en vuurden van 45 meter afstand. Ze maaiden beide bewakers neer.

Nakia duwde haar jonge beschermeling zo dicht tegen de grond als ze kon. Ze keek op en zag hoe een ander raam uit de bus werd geslagen. Iemand daarbinnen was bezig een granaatwerper aan zijn schouder te zetten.

'Laag blijven,' siste ze tegen Devonte. Ze begon in haar zender te praten. Ze sprak Hausa, een taal die alleen door de Dora Milaje en hun koning gesproken werd. *'Okoye, hou onze Geliefde Heer hier weg! Meerdere gewapende mannen in kogelvrije vesten vallen het museum vanuit het oosten aan.'*

Als ze niets deed, wist Nakia, zou de jongen waarschijnlijk veilig zijn voor de kogels, al zou er nog steeds een kapotgeschoten gebouw op zijn hoofd kunnen vallen. Devonte kronkelde onder haar op de grond. Rondom hoorde ze doordringende kreten, en ze zag hoe vakantievierende ouders zich op de grond wierpen in een poging hun kinderen te beschermen. Ze zag hoe een moeder zich wanhopig met haar baby achter de kindervagen verschool, alsof het zwarte kunststof gevaarte haar ook maar enige bescherming zou bieden.

Nakia keek nog eens naar Devonte. Hij was oud genoeg om haar bevel op te volgen en zich laag te houden, niet? Iemand moest iets doen, en er was niemand anders. *'Ik ga het*

zware geschut aanvallen, kondigde ze aan, *'aan de oostzijde van 14th Street, in een bus.'*

'Nakia, zijn de jongen en zijn moeder in orde?' Ze keek snel naar haar zender, verbaasd de stem van de koning te horen.

'Ik heb de jongen hier, maar geen zicht op de moeder.' Nakia keek rond, maar ze zag Synranda Wallman niet liggen tussen alle mensen die op de grond hun hoofd bedekten. De bewakers waren duidelijk dood, maar voor zover zij kon zien waren er nog nauwelijks burgerslachtoffers.

'Vind haar. Zij en de jongen staan onder mijn bescherming. Ik zorg voor de rest.' Nakia hoorde op de achtergrond apparatuur zoemen.

Ze begon te protesteren. *'Geliefde Heer, onze eerste zorg is uw veiligheid...'*

Een doordringende stilte. *'Dat is een bevel van je koning, Nakia. De jongen en zijn moeder mag niets overkomen. Gebruik alle noodzakelijke middelen. Okoye en ik zorgen voor de rest. Vijf minuten.'*

Nakia keek naar haar beschermeling. *'Goed, Geliefde Heer.'* Ze schakelde over op het Engels en tikte de jongen onder haar even aan. *'Alles komt goed, Devonte. Hoe gaat het?'*

Devonte snikte zachtjes en in zijn ogen welden een paar tranen op. *'Waar is mijn moeder?'*

'We vinden haar zo. Ze is vast in orde. De koning zorgt overall voor.' Nakia hoopte maar dat ze de waarheid sprak. Ze keek naar de mannen die in de bus bezig waren met de granaatwerper.

Opeens klonken er kreten vanuit de bus. Een zwarte schaduw, binnenin. Er vlogen lichamen in het rond en Nakia hoorde het onmiskenbare geluid van brekende botten, gevolgd door machteloze smeekbedes om genade. Drie mannen werden, een voor een, door het gebroken busraam de straat op gesmeten. Er liepen lange, bloedende krassen over hun gezicht

en borst. Ze kronkelden op de straatstenen en hielden kermend hun gebroken armen en handen vast, terwijl hun wapens – en de granaten – nu ook de bus uit vlogen.

De twee schutters die de bewaker in het hokje hadden gedood, verstijfden en keken geschrokken achterom naar hun kameraden. De deur van de bus ging langzaam open en een gemaskerde man in een zwart, strakzittend pak gleed sierlijk weg. Het donkere, textielachtige materiaal van zijn pak rimpelde rond zijn spieren en leek het licht te absorberen. Hij droeg bijpassende handschoenen en bewoog de metalen klauwen aan zijn vingertoppen. Zijn gezicht ging verscholen in een katachtige helm met gloeiende witte ogen; geen enkele aanwijzing over wie hij was of wat hij wilde. Er liepen zilverkleurige lijnen over het pak, van de helm via zijn borstkas tot aan zijn laarzen, die geen enkel geluid maakten toen de Black Panther de straat overstak en op zijn prooi afsloopte.

De twee overgebleven schutters keken elkaar aan, hieven hun wapens en vuurden op de Panther. De vonken vlogen van het kostuum en de kogels vielen aan zijn voeten. Hun dodelijke snelheid verdween zodra ze zijn pak raakten.

De koude witte ogen van de Panther richtten zich op de mannen en hij sprong met moeiteloze elegantie de straat over naar de dichtstbijzijnde schutter. Hij sprong op naar de man, ramde zijn vuisten tegen zijn borst en sloeg hem het wapen uit handen. Hij haalde uit met zijn klauwen en verscheurde het kogelvrije vest. Het bloed gutste tevoorschijn. Een gehandschoende vuist deed het bloed uit zijn mond spatten. De man tolde om zijn as en viel op de grond.

DE PANTHER rekte zich gracieus uit en speurde naar de tweede schutter. Hij stapte over het geknakte lichaam aan zijn voeten. Het zonlicht glansde op zijn gladde zwarte pantser. Hij wierp